

ELISABETH HAMMER

*Salaisuuksien
kätköissä*

ILTARUSKON AIKA 15

POHJOISET
SAAGAT

Salaisuuksien kätköissä

Elisabeth Hammer

Salaisuuksien kätköissä

Iltaruskon aika 15

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Tiia Mensio

Saga Egmont

Salaisuuksien kätköissä – Iltaruskon aika 15

Suomentanut: Saga Egmont

Editoinut: Tiia Mensio

Alkuteos: *Den som lurar i skyggen (Skumringstid 15)*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2018, 2026 Elisabeth Hammer ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727320397

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Henkilöt

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin edesmennyt kasvatti-isä

Johan Fredrik Ludvigsen – tukkukauppias, Rakelin isä

Hilda Ludvigsen – tukkukauppiaan vaimo

Hansine Ludvigsen – tukkukauppiaan tytärpuoli

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviomies

Jenny Hoem – Rakelin ystävätär

Jostein Skontorp – Jennyn potilas

Trygve – Jennyn veli, asuu Esther ja Peder Rønningin luona

Ask Bergan – Skoppumin nimismies, Rakelin kihlattu

Amelia Horgen – Berganin sisar, naimisissa kapteeni Horgenin kanssa

Lars Disen – asianajaja ja Raetin tilan omistaja

Eilert Holm – Svartangenin tilan renki

Dangfart Lomvi – pappi

Neiti Klampen – sairaalan työntekijä

Inga – Ovreidin tilan keittiöpiika

Jens – Ovreidin tilan renki

Marie Margaretha – Ovreidin tilan palvelustyttö

Edellinen kirja päättyi näin:

He kulkivat yhä kauemmas vaunuista. Rakel vilkaisi olkansa yli, muttei nähnyt kuin parin jalanmitan verran taakseen. Kaikki oli harmaata ja synkkää.

– Onko matkaa vielä paljon? hän kysyi rouva Ludvigsenilta.

– Ei, käännyimme vain kulman taakse tästä, rouva vastasi ja osoitti eteenpäin.

Rakel tarkensi katsettaan, muttei nähnyt, missä tie kääntyi, mutta ehkä siellä oli jotain. Jonkin matkaa heidän edessään vasemmalla näytti olevan tumma varjo. Oliko se sadevesitynnäri? Ei ollut, sillä se liikkui. Se muuttui hahmoksi. Mieheksi. Mies otti askeleen heitä kohti, ja Rakel jähmettyi paikoilleen. Miehellä oli jotain kädessään. Jotakin kiiltävää.

Veitsi.

– Voi hyvä Luoja! rouva Ludvigsen huudahti ja pysähtyi äkisti.

Rakel teki samoin, ja kylmät väreet kulkivat hänen selkäpiitään pitkin. Miehen katse oli kiinnittynyt häneen, kuin koko maailmassa ei olisi muita kuin vain he kaksi.

Yhtäkkiä mies nosti kätensä, jossa piteli veistä.

– *Sinä!* mies huusi. – Se olet *sinä!*

Sitten hän syöksyi Rakelin kimppuun.

Luku 1

Tønsberg, lokakuu 1856

Rakel heittäytyi sivuun. Hyökkääjän olkapää iskeytyi hänen käsi-varteensa, mutta veitsi ei osunut. Rakel horjahti ja kaatui, ja mies kompastui hänen ohitse.

Rouva Ludvigsen kiljui aivan Rakelin vieressä. Rouvakin oli hypännyt sivuun, ja Rakel näki hänet tummana varjona usvassa. Rakel halusi huutaa, että rouva hakisi apua, mutta sanat eivät tulleet ulos hänen suustaan. Sillä nyt mies hyökkäsi uudestaan. Hyökkääjä oli suurikokoinen, voimakas ja harteikas ja lähestyi pitkin askelin. Rakel ei ehtinyt nousta ylös, vaan perääntyi vain kauemmas maassa istuen.

Mies heittäytyi eteenpäin ja iski veitsellään vielä kerran. Rakel onnistui jälleen väistämään sivuun, mutta nyt mies oli hänen päällään. Rakel tunsu miehen painon eikä pystynyt liikkumaan. Sitten mies nosti jälleen veitsensä.

Rakel kohtasi miehen katseen. Silmät olivat laajentuneet ja

villit. Hyökkääjä puri hampaitaan lujasti yhteen, nenänpielet valkeina. Rakel onnistui saamaan toisen käsivartensa vapaaksi ja tarttui miehen ranteeseen pidätelläkseen veistä. Mies murisi kuin koira, tarttui vapaalla kädellään Rakelia kurkusta ja puristi.

Rakel ei saanut henkeä. Pelko valtasi hänen kehonsa ja lamaannutti hänet täysin. Hänen voimansa pettäisivät, eikä hän pystyisi pidättelemään veistä. Mies tappaisi hänet. Sen tajuaminen tuntui hänessä kuin potkuna. Hengitys pihisi rinnassa ja kurkkua poltti.

Rakelissa heräsi kuuma raivo. Se alkoi kipinäntinä vatsassa, mutta pian se pauhasi hänen rinnassaan ja käsivarsissaan. Hän puristi ja antoi suonissaan palavan tulen iskeä mieheen kaikin voimin.

Mies henkäisi ja huusi kivusta yrittäessään riuhtoa kättään irti Rakelin rautaisesta otteesta. Veitsi putosi maahan. Mies nytkähti taaksepäin, ja ote heltisi Rakelin kurkulta.

Rakel veti ilmaa keuhkoihinsa, muttei uskaltanut päästää irti miehestä. Mies seisoj polvillaan Rakelin edessä ja haparoi tiput-tamaansa veistä. Rakel muutti otettaan, tarttui miestä nyt kädestä ja taivutti sitä taaksepäin.

Mies karjui kivusta, ja sitten kuului terävä napsahdus.

Rakel irrotti otteensa.

Hyökkääjän ranne oli napsahtanut poikki. Mies perääntyi ulvaisten Rakelin luota ja katosi sumuun.

Rakel lysähti kasaan, kun jännitys hellitti otteensa. Raajat kävivät raskaiksi ja veltoiksi, ja silmät lipuivat kiinni.

– Neiti Ovreid!

Rouva Ludvigsenin ääni tunkeutui hiljaisuuteen, johon Rakel oli vajonnut. Nyt hän tunsu myös, kuinka rouva ravisteli hänen

olkapäätään, ja hän yritti uudelleen avata silmänsä. Vähitellen hänen katseensa tarkentui rouva Ludvigseniin.

– Niin, Rakel vastasi. Oli vaikeaa muodostaa sanoja, aivan kuin hän olisi ollut humalassa. – Mutta hän pääsee karkuun, Rakel pakottaui sanomaan ja ponnisteli päästäkseen ylös. – Minun täytyy seurata häntä...

– Ei tule kysymykseenkään, rouva Ludvigsen keskeytti. – Meidän täytyy päästä pois, ennen kuin hän tulee takaisin.

Rouva Ludvigsen katsoi Rakelin käsiä. – Mitä te teitte hänelle? Kuulosti siltä kuin olisitte katkaissut hänen käsivartensa!

– En tiedä, Rakel vastasi vaivautuneena. – Hänen kätensä oli varmaankin huonossa asennossa.

Rouva Ludvigsen ei vaikuttanut uskovan Rakelia, ja hän vain kiskoi Rakelin ylös.

– Meidän täytyy päästä pois täältä, rouva Ludvigsen sanoi ja veti Rakelin mukanaan samaan suuntaan, josta he olivat tulleet. Rakel seurasi perässä. Kun he pääsivät kujalta ja rouva Ludvigsenin vaunut tulivat yhtäkkiä näkyviin, Rakel kiipesi reippaasti sisään vaunuihin.

– Meidän täytyy kertoa poliisille, Rakel sanoi rouva Ludvigsenille, joka oli kiivennyt vaunuihin hänen perässään. – Mies ei ole voinut ehtiä kauas.

Rouva pudisti päätään. – Minä pyysin kuljettajaa ajamaan kotiin.

– Mitä? Mutta...

– Minun mieheni kykenee hoitelemaan sellaisen pohjasakan paremmin kuin poliisi, rouva Ludvigsen keskeytti. – Hyökkääjä ei pääse kauas. Enkä muutenkaan usko, että tämä on poliisiasia. Se vain herättäisi liikaa kysymyksiä siitä, mitä teimme täällä ja kuinka te onnistuitte pakenemaan mieheltä.

Rakel ei tiennyt, mitä olisi vastannut. Hän toki välttyisi mielellään poliisin kysymyksiltä ja erityisesti kysymykseltä, kuinka hän oli päässyt irti miehen otteesta. Eikä Rakel epäröinyt lainkaan, etteikö tukkukauppias olisi poliisia pätevämpi käsittelemään rikollisia.

Nyt, kun he olivat päässeet turvaan, Rakel alkoi vapista.

– Oletteko aivan varma, ettette ole loukkaantunut?

Rouva Ludvigsenin ääni oli huolehtiva.

– Olen, Rakel vastasi.

– Kuka hän oikein oli? Oletteko nähnyt hänet aikaisemmin?

Rakel pudisti päätään. Hän oli tyytyväinen, kun rouva nojautui istuimelleen eikä kysellyt enempää.

Kun he pääsivät perille, rouva Ludvigsen marssi edeltä huvilaan ja kutsui miestään. Herra Ludvigsen tuli heti työhuoneestaan.

– Meidän kimppuumme hyökättiin! rouva Ludvigsen huudahti. – Neiti Ovreidin ja minun! Se oli kammottavaa. Luulin, että hän tappaisi neiti Ovreidin!

– Mitä sinä oikein sanot?

Tukkukauppias harppoi kahdella askeleella Rakelin luo ja tarttui hänen käsivarteensa. – Oletko loukkaantunut, Rakel?

Tukkukauppiaan ääni värisi, ja silmät olivat ahdistuksen synkentämät.

– En ole, Rakel sanoi ja nojautui kiitollisena tukkukauppiasta kohti, kun tämä nosti käsivartensa hänen harteilleen.

– Tule mukaani, tukkukauppias sanoi ja johdatti Rakelin työhuoneeseensa. Siellä hän auttoi Rakelin istumaan ja kääntyi sitten kirjoituspöytänsä puoleen, jossa hänellä oli karahvi ja pari kristallilasia. Hän kaatoi laseihin juomaa ja työnsi toisen lasesta Rakelin käsiin.

Rakel nosti lasin huulilleen. Juoma tuoksui voimakkaalta.

– Juo, tukkukauppias sanoi ja nosti Rakelin käsiä niin, että tämä voisi siemaista juomaa. Juoma poltti suuta ja kurkkua inhotavasti, mutta kun se päätyi vatsaan saakka, Rakelin keho lakkasi tärisemästä.

Rouva Ludvigsenkin tuli huoneeseen ja kaatoi itselleen lasillisen.

– Neiti Ovreid halusi päästä poliisin puheille. Sanoin hänelle, että olisi parempi, jos sinä lähettäisit miehesi hyökkääjän perään, rouva sanoi ja otti lasista ison kulauksen. Hän värähti juoman väkyyttä, mutta tyhjensi lasin kurkkuunsa.

– Hänellä oli veitsi, Rakel sanoi hiljaa.

– Yrittikö hän ryöstää teidät?

Tukkukauppias katsoi heitä kumpaakin.

– Ei, Rakel sanoi. – En tiedä, mutta sain sen käsityksen, että hän hyökkäsi, koska tunnisti minut. *Se olet sinä*, niin hän taisi sanoa ennen kuin kävi kimppuuni.

– Mitä?

Tukkukauppias kääntyi vaimonsa puoleen. – Kuulitko sinäkin sen niin?

– Se tapahtui niin nopeasti, rouva Ludvigsen vastasi. – En kuullut, mitä mies sanoi.

– Etkä ole nähnyt häntä aiemmin? tukkukauppias kysyi Rakelilta.

– En, Rakel vastasi. – Ainakaan en muista nähneeni.

– Miltä hän näytti?

– En tiedä, Rakel vastasi ensin, mutta yritti sitten kovasti muistaa. – Hänellä oli leveät hartiat, ja hän oli melko pitkä. Hän oli tanakka ja tummahiuksinen, mutta en muista sen enempää.

– Millaiset vaatteet hänellä oli? tukkukauppias kysyi.

Rakel kohautti olkapäitään.

– Tumma, villainen takki ja housut, rouva Ludvigsen sanoi huomattessaan, ettei Rakel pystynyt vastaamaan. – Tarkoitin siis siniset. Ja luulenpa, että neiti Ovreid muistaa miehen hiusten värin väärin. Mies oli vaalea, siitä olen melko varma, mutta hänellä oli päässään tumma lierihattu. Ja luulen, että hän oli myös lyhyempi kuin neiti Ovreid muistaa. Neiti istui maassa ja oli luonnollisesti melko peloissaan. Sanoisin, että mies oli melko tavallisen pituinen. Mutta vankkarakenteinen, sen minäkin näin.

Rakel katsoi rouva Ludvigsenia epävarmana. Hän ei muistanut, että mies olisi näyttänyt siltä, mutta kaipa rouva oli oikeassa. Pelko oli varmasti tehnyt hänelle tepposet.

– Mene Gunnarin luo ja anna hänelle kuvaus, tukkukauppias sanoi vaimolleen. – Ja käske häntä ottamaan mukaansa pari miestä etsintöihin. Jos meillä on onnea, hyökkääjä ei ole päässyt kauas.

– Hän on loukkaantunut, Rakel sanoi tukkukauppiaalle, kun he jäivät kahden. – Luulen, että hänen ranteensa murtui.

Rakel näki, kuinka tukkukauppiaan otsa kurtistui.

– Hänen kätensä joutui huonoon asentoon, kun hän yritti kurristaa minut, Rakel selitti. – Minä käännyin äkisti, ja miehen ranne napsahti.

– Voi hyvänen aika, tukkukauppias sanoi. – Olipa onni onnettomuudessa.

– Kyllä vain, Rakel vastasi vaisusti ja vältti katsomasta isäänsä.

Tukkukauppias painoi kätensä Rakelin olalle.

– Olen iloinen, että olet kunnossa, kultaseni, hän sanoi ääni karheana. – Mutta mitä ihmettä sinä teit vaimoni kanssa täällä Tønsbergissä? En tiennyt, että olitte tutustuneet niin hyvin.

– Me ystäväystyimme, Rakel änkytti ja pyöritteli juomaa kristallilasissaan. – Tahdoimme tutustua hieman paremmin.

Tukkukauppias vaikutti epäilevän Rakelin selitystä, mutta tyytyi huokaisemaan.

– Pidän huolen siitä, että hyökkääjä löytyy, Rakel. Mieheni kääntävät kaupungin joka nurkan ylösalaisin. Hän ei pääse karuun. Sillä välin sinä asut täällä, missä voin pitää sinua silmällä.

Rakel hätkähti.

– Ei tule kysymykseenkään, hän sanoi päättäväisesti ja laski juomalasinsa kirjoituspöydälle. – Minun täytyy päästä takaisin Ovreidiin.

– Et voi olla tosissasi! Sinut yritettiin juuri tappa!

– Hyökkääjä näytti epävarmalta nähdessään minut, Rakel vastasi. – En usko hänen suunnitelleen hyökkäystä itse, eikä hän varmasti yritä sitä uudelleen.

– Et voi tietää sitä!

– Etkö usko hänen pakenevan häntä koipien välissä heti, kun hän tajuaa saaneensa tukkukauppias Ludvigsenin miehet kansilleen? Niin minä tekisin, Rakel sanoi ja nousi tuolista. – Arvostan huolenpitoasi, mutta minulla on maatila hoidettavanani, ja minun täytyy palata Skoppumiin.

– Rakel, herra Ludvigsen sanoi ja tarttui Rakelin käteen. – En voi antaa sinulle tapahtua mitään. Ole kiltti ja jää tänne.

– Tiedät, etten voi, Rakel vastasi.

– Voin lähettää miehiä työskentelemään maatilalle. Ei ole mitään syytä, miksi sinun tarvitsisi...

– Ei, Rakel keskeytti ja riuhtaisi kätensä takaisin. – Se ei ole sama asia. Maatila on minun, ja se on huonossa kunnossa, koska olen ollut poissa monta kuukautta. En voi luovuttaa vastuuta jollekulle muulle. Minä haluan kotiin.

– Hyvä on, tukkukauppias huokaisi alistuneena. – Minä ymmärrän, mutta anna minun ainakin lähettää *yksi* mies mukaasi. Hän voi auttaa maatilalla ja pitää sinua samalla silmällä.

Rakel aikoi sanoa vastaan, muttei ehtinyt, kun tukkukauppias vielä jatkoi: – Tee se minun vuokseni, jotta saan sieluuni rauhan.

Tukkukauppias katsoi Rakelia niin anovasti, ettei hän raaskinut kieltäytyä.

– Jos sinun ehdottomasti täytyy tehdä niin, Rakel vastasi. – Saanko valita miehen?

Tukkukauppias vääntelehti. – Minä ajattelin Gunnaria. Hän on tarkka-ampuja, ja hänellä on tarpeeksi voimaa voidakseen tarvittaessa suojella sinua.

Rakel uskoi Gunnarin olevan sama mies, joka oli tarkkaillut häntä Karljohansvernissä. Mies oli melko vahva ja taitava ampuja, mutta maatilalle tulevalla miehellä pitäisi olla tärkeämpiä ominaisuuksia.

– Voit lähettää mukaani sen nuoren miehen, joka auttoi heinänteossa, Rakel vastasi. – Hän tulee hyvin toimeen eläinten kanssa ja on ahkera työntekijä. Tiedätkö, ketä tarkoitan?

– Kyllä, tukkukauppias vastasi. – Tore Nedalen. Hän ei olisi ensimmäinen vaihtoehtoni, mutta hän on hyvä ampumaan.

Tukkukauppias nyökkäsi. – Hyvä on, saat tahtosi läpi. Oletan, että kerrot Berganillekin, mitä tänään tapahtui?

– *Nyt* sinä siis haluat, että Bergan on luonani?

– Kukaan ei pysty suojelemaan sinua paremmin kuin hän, tukkukauppias vastasi. – Hän sopii juuri sellaiseen työhön. Se ei tarkoita, että haluaisin sinun menevän hänen kanssaan naimisiin.

– Lupasit miettiä asiaa, Rakel sanoi. – Sinä tiedät, mitä minä haluan.

– Ei puhuta Berganista nyt, tukkukauppias sanoi torjuvasti.

Periksiantamatonta rakkautta

Rakel joutuu yllätyshyökkäyksen kohteeksi, mutta pelastautuu tilanteesta mystisten voimiensa avulla. Samaan aikaan tukkukauppias Ludvigsen virittää Askille ansan, joka voi murtaa tämän ja Rakelin yhteisen tulevaisuuden.

Jenny menettää työpaikkansa, ja hänen veljensä lähetetään asumaan maaseudulle epäilyttävän perheen luo. Jenny joutuu haastamaan sekä kirkon että maalaisperheen saadakseen pojan takaisin.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka tunnetaan lumoavasta Iltaruskon aika -sarjasta. Sarjassa nuori Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä.

Iltaruskon aika on osa Pohjoiset saagit -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.